

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 106 - Any III - Epoca III

Barcelona, 15 de Juliol de 1933

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

L'assassinat del company Gómez Cuevas

La F. A. I., autora, la Patronal, inductora i el Governador, còmplice

El proletariat català no està disposat a què aquest crim quedi impune: si no es fa justícia ràpida, se la farà pel seu compte

Ha caigut un dels nostres

Manuel Gómez Cuevas

Ha caigut un dels nostres. La misèria, la infàmia dels nostres enemics no ha pogut resistir l'entusiasme i la forta lluita dels homes de la U. S. C. en llur lluita contra la reacció i un d'ells, un dels millors, ha estat abatut a cops de revòlver pels carrers de Barcelona. Manuel Gómez ha mort en ple heroisme. El company sabia que es jugava la vida en voler desafiar el front de combat format per la F. A. I. i la burgesia, i a desgrat de tot, continua treballant, lluitant aferrissadament fins que llurs enemics, irritats davant el seu coratge, l'han fet emmudir per sempre. Ara, però, la seva veu ressonarà més fort que mai. Cada un dels seus companys de treball, cada un dels seus companys de partit, cada un dels seus companys de cooperativa, ha de sentir-se hereu de la missió que el company Gómez deixa inacabada i prosseguir-la incansablement, fins a la seva total realització, amb el mateix coratge, amb la mateixa abnegació que hi posava en ella el company mort. La seva memòria s'ha de convertir per a nosaltres en un símbol i en un guiatge.

Ha caigut un dels nostres. La Unió Socialista de Catalunya recull la sang del company caigut i en fa la seva bandera, la més gloriosa que pugui tenir, la dels herois caiguts per ella i pels seus ideals. Gómez ha mort assassinat per haver propugnat la nostra tàctica sindical. Avui la Unió Socialista de Catalunya inaugura amb el nom del company Gómez un nou llibre: el dels seus màrtirs. (Quants en seguiran? No ho sabem, però temem que aquest no serà el darrer. S'acosten dies difícils, dies de lluita, que posaran a prova el tremp i el coratge dels nostres. El record del company mort ha d'habitar constantment al nostre esperit. Ell ens infondrà el coratge i la resolució necessària per a la lluita. I alhora que durem a cap la missió que en la seva mort ens deixa encomanada, honorarem el seu nom de la manera més escaient.

El company Gómez tenia vint-i-cinc anys. Ingressà a la U. S. C. amb el grup anomenat de "Conferència Obrera", ara fa un any. Formava part de la Joventut Socialista i del grup iniciador de la Cooperativa general de consum. Dintre dels nostres organismes s'havia fet remarcar sempre per la seva laboriositat i per la tenacitat entusiasta que posava en totes les coses. En diversos Congressos i reunions del Partit, en els quals portava la representació de la Secció del districte IX, on pertanyia, s'havia fet conèixer de tots els companys per les seves intervencions ponderades i sempre animades del millor esperit de concòrdia.

On, però, havia desplegat la millor de les seves activitats, era en el camp sindical. President de la Unió Professional i Mútua d'Obrers Vaquers, havia menat en aquests darrers temps una lluita titànica per resistir la tirania que la F. A. I. volia exercir sobre aquell sindicat i per separar-lo de la C. N. T. Mes no era sols per aquest costat que havia de lluitar, sinó també contra la reacció patronal i contra la mesa del Jurat Mixt, confabulada amb els patrons per tal de negar els drets que corresponen als autèntics representants dels obrers vaquers. Aquests tres elements que s'havien ajuntat per resistir les embestides furioses dels nostres companys vaquers, s'han tornat a ajuntar novament sota la tolerància còmplice del governador, senyor Ametlla, per arrebassar la vida a aquell que els era un enemic implacable.

Aquests són els assassins. La Patronal de Vaquers, presidida pel senyor Ribes, qui més d'una vegada havia declarat que Gómez els feia nosa; la F. A. I., qui a través de la "Soll" havia amenaçat de mort al nostre malaurat company; la mesa del Jurat, composta pels senyors Montalvo i Nart i senyoreta Suárez, que d'acord amb la Patronal havia teixit un vel de calúmnia entorn del nostre company, i en darrer lloc el governador, senyor Ametlla, qui totes les vegades que el nostre company havia acudit en demanda d'ajut en veure amenaçada la seva vida i vilipendiats els seus drets, se l'havia tret despectivament del damunt. Heus aci els autors de la mort del company Gómez.

La classe obrera catalana exigeix per a ells tot el càstig que mereix llur crim infamant. No consentirà paliatius ni contemplacions de cap mena. No consentirà dilacions ni subterfugis. El proletariat català no està disposat a que aquest crim quedi impune: si no es fa justícia ràpida, se la farà pel seu compte.

Subscripció providua i fills de Manuel Gómez

Per tal d'ajudar la família del malaurat company Gómez en la trista situació en què ha quedat, un grup de companys han obert una subscripció a la qual criden tots els companys de Catalunya per tal que, en la mesura de llurs possibilitats, no en resti cap sense aportar el seu ajut i el seu confortament a aquests éssers que, pri-

vats d'aquell que pels nostres ideals donà la seva vida, tenen avui dret al nostre ajut i a la nostra assistència. A cada Secció s'ha de formar ràpidament una Comissió receptadora que reculli els donatius de tots els afiliats i els trameti a l'estatge central de la U. S. C., a nom del company Mussoles, dipositaris del fons.

PRIMERA LLISTA	Ptes.
J. M. Cases	25
E. Capella	5
J. Rull	5
J. P.	5
Martí Busquetó	1
Maurici Niale	5
Antoni Zaragoza	1
Enric Ribé	0'25
R. Folch i Capdevila	5
Joan Fronjosa	25
Joan Comorera	25
Joan Capdevila	2
Maria Pi de Folch	5
J. LL.	1
Enric Monpel	1
Feliu Jané	3
Jaume Lluís Roca	2
Total	116'25

FRANCESC LLAGOSTERA

ha estat l'altra víctima recent de la furia criminal de la F. A. I. Militant de la U. G. T., ha caigut sota les bales dels agents de la burgesia per haver volgut oposar-se a la culpable política de la C. N. T. en la vaga del ram de la Construcció

Els veritables responsables

Senyors patrons: No us creiem descontents de les activitats criminals de la Confederació Nacional del Treball. No podeu estar-ne, perquè la teniu al vostre servei. Basta que els senyors del Centre de Contractistes i els burgesos del Ram de la Construcció vegin un perill en la intervenció dels Jurs Mixtos en la reglamentació del treball, perquè immediatament trobin un grup d'assassins de la F. A. I. que taxativament es possin al vostre costat i assassinin el company Llagostera; n'hi ha prou que el burges vaquer Ribes digui que el company Manuel Gómez els fa nosa perquè defensava dins la llei els interessos dels obrers vaquers, perquè quatre miserables pistolers de la Confederació Nacional del Treball assassinin el malaguanyat amic en sortir del treball.

¿Què direu, senyors patrons, si com a reacció natural als vostres crims i davant el fracàs de totes les autoritats, els companys dels obrers assassinats, en lloc d'entretenir-se a matar les desferres de la C. N. T., fan caure per cada company mort un dels vostres? ¿Fareu apel·lacions a la llei, a l'autoritat, a les normes democràtiques? ¿Tindreu prou valor per fer el paper de víctimes i acusar els altres del que sou els únics responsables?

Els homes de la Unió Socialista estem disposats a parlar clar, passat el que passi. No estem pas disposats que se'ns mati com a conills. ¿Com acabarà això? No ho sabem, però si que sabem com ha començat.

I vos, senyor governador, aneu-vos-en; sou un cinic fracassat. La culpa de tot el que passa és vostra. Si en lloc de fer diàriament unes declaracions imbècils, haguéssiu sabut captir el complex social barceloní, tots hi hauríem guanyat més. Si us trobeu amb algun impediment en les vostres funcions de govern, haviu de dir-ho al poble. La dignitat de governant republicà us ho exigeix. Aneu-vos-en; ja n'han mort masses d'obers per culpa de la vostra incapacitat.

I en vosaltres, governants de Catalunya, ja ja massa temps que dureu aquests contactes inconfessables amb els assassins de la F. A. I., disfressats de C. N. T. Això que vol ésser un organisme sindical, no és res més que una congregació de malfactors que van contra la República i que s'han pres el monopoli de l'emancipació obrera a base de pistolers i de crims. Ja estem tips de suportar l'insuportable.

Un manifest de la U. G. T.

Reproduim el manifest que arran de l'assassinat de Francesc Llagostera ha llançat al poble el Secretariat de Catalunya de la Unió General de Treballadors:

Treballadors. Ciutadans:
Un altre obrer mort. Francesc Llagostera ha caigut assassinat, víctima del pistolisme que amenaça la ciutat i contra el qual no han sabut reaccionar les autoritats. Es un altre crim que ha tacat de sang els carrers de Barcelona. Com a acte de salvatisme supera tots els portats a cap fins ara per les bandes de caníbals que, armats per la reacció, volen ofegar amb sang el moviment proletari de Catalunya.

Com a conseqüència de l'absurda vaga de la construcció, declarada en els moments més favorables per a la burgesia, ha caigut, travessat per les bales dels assassins a sou, l'obrer Francesc Llagostera. Els autors materials de la mort d'aquest company no ens interessen tant en aquests moments com els inductors morals d'un crim tan barbar.

En nom de l'emancipació del proletariat, a Barcelona s'assassinaren els obrers. Els que ho fan, no són obrers ni tenen res a veure amb la classe treballadora. Són uns vulgars assassins als quals tant és matar en nom del comunisme llibertari com en el de feixisme. Enlloc no hi ha possibilitat d'implantar els ideals anarquistes. Cap mentalitat sana creu en l'anarquisme com a teoria capaç d'utilitat per a la humanitat. Però sí que hi ha la possibilitat del feixisme com a darrer reducte del capitalisme, i és el feixisme el que resultaria de l'anarquia en què es mou Barcelona, si els treballadors no ens decidíem a impedir-ho d'una manera rotunda i categòrica. Mentre les autoritats de Barcelona parlamenten amb els responsables de la vaga de la construcció, són assassinats els obrers que no han volgut sostenir-la, perquè s'han donat compte que aquesta vaga afavoria el capitalisme, la reacció que lluita contra la República i el moviment feixista que vol ensorrar el país.

Condemnem energicament la conducta de les autoritats que actuen a Barcelona, tota vegada que amb el seu desencertat procedir són els causants de què es cometin els crims que un dia darrera l'altre omplen de sang la ciutat.

Treballadors: Tot el proletariat de Barcelona i de Catalunya és troba al caire del precipici que representa el feixisme. El capitalisme, en repugnant aliança amb uns quants caníbals, vol acabar, amb terror, amb l'esperit de lluita de la classe obrera.

Els moments actuals són, per llur analogia, iguals als dos anys anteriors a la dictadura que proclamà Primo de Rivera. La burgesia catalana, com tota la d'Espanya, cerca un dèspota que ofegui en sang el moviment proletari del país. Uns falsos dirigents obreristes els ajuden i són els seus millors servidors.

Treballadors: Davant l'assassinat imperant, s'imposa la defensa a tota costa. Defensa de les nostres vides i de l'esperit sindical dels treballadors. Ens trobem compromesos en una aspra batalla. Però en sortirem vencedors. Les vides dels nostres companys les cotitzem en tot el seu valor. Tots els assassins que pululen per Barcelona i tots els seus inductors plegats, no valen el que val un company nostre. Aquesta és la cotització.

La vida de les organitzacions val tant per a nosaltres com les nostres pròpies vides. Són l'arma formidable del proletariat en marxa vers la veritable Revolució Social.

Treballadors: ¡Per la defensa de tots plegats! ¡Per la vida de l'organització sindical! ¡Dempeus tots contra els assassins a sou i contra el feixisme que amenaça la República!

¡Visca la Unió General de Treballadors d'Espanya!

El secretari general,
J. VILA CUENCA

Barcelona, 10 de juny de 1933
El secretari administratiu,
ANTONI OLARTE

La F. A. I., autora del crim

Que la F. A. I., o més concretament els dirigents faistes del Sindicat d'Alimentació de la C. N. T., són les autoritats de l'assassinat del nostre company. Tothom ho sap. Menys qui ho hauria de saber. Mentre la policia s'entreté a cercar els braços armats que assassinaren el company Gómez, els veritables autors de l'atemptat i llurs inductors, es passegen tranquil·lament per Barcelona i preparen un nou atemptat.

Senyor Ametlla, per què aquesta ceguera? Per què aquesta reincidència en la complicitat? Es que no heu llegit el que deia la "Soll" del 22 de juny? Llegiu, si no:

"Este Comité da la voz de alerta y se dirige a los obreros vaqueros para que no se dejen intimar por esos individuos, a los cuales los militantes de este Sindicato saldremos algún día a atajar sus desplantes chulescos."

"Nada más, señor gobernador civil de la provincia, que tan acertadamente (?) gobierna. Nuestro objeto ha sido el de que su excelencia se entere de que un vecino de la calle de la Independencia, 350, dond presta sus servicios como vaquero el pistolero de marras y vocal del Jurado Mixto, Manuel Gómez ("Medio metro"), se ha acercado a este Comité comunicándonos que el tal digamos... sujeto exhibe en plena calle, y todos los días, una magnífica pistola, y ello podrá acarrear un disgusto a su excelencia, porque la cosa se hace pesada y lenta y el horno no está para bollos."

"Porque proteger a esa clase de tipos es repugnante, con República y todo. "Por el Sindicato de Alimentación,

"EL COMITE."

?Voleu més proves per actuar? Sabeu ara a qui heu de detenir?

Sapigueu tots, burgesos de Catalunya, autoritats de la República, autoritats catalanes, que no ens deixarem assassinar de franc. Als homes de la Unió Socialista de Catalunya ens heu assassinat dos companys, però estem disposats a estirar la corda i fer córrer la cortina per tal que el poble vegi la comèdia grotesca que hi ha darrera d'aquests crims. Prou «conlleuància».

JOAN FRONJOSA

La cova d'Alí-Babà A L E R T A ! La mania de preocupar-se de nosaltres

El fiscal va denunciar la «Setmana política» del número anterior. La policia s'entretingué, després, a recórrer els quioscos per a recollir els pocs exemplars de JUSTICIA SOCIAL que hi quedaven. Una parella vingué a la redacció i se n'emportà uns cinc exemplars que hi havia. I d'ací a pocs dies espero rebre una citació, que serà l'inici d'un nou procés i d'entrada a escena d'un nou «Jovino».

Es molt sensible el senyor fiscal. no ens en planyem. Però ens agrada que ho fos sempre. «El Correo Catalán», «D. I. C.», «La Veu de Catalunya», «El Matí», «Diari de Barcelona», dia a dia, donen una batalla a la República. I no els passa res. I el senyor fiscal no se n'assabenta. «La Rambla», puntal ferm de la República, opina en l'incident provocat per la turpitud i la baixesa moral de «Don Jovino» i el senyor fiscal la processa, i la policia corre a segrestar exemplars i el bon company Granier ja comença a reviuir episodis i sensacions que sovintejaven sota la dictadura.

El senyor fiscal és molt sensible. Però convinguem que la seva sensibilitat és tota especial. Contrarevolucionària i de complicitat amb els que deshonoren la justícia i han transformat el Palau en un *Patio de Monipodio* (ho diem en castellà, car li serà més grat).

Vaig afirmar que el Palau de Justícia és un refugi de monàrquics conspiradors, i ho ratifico.

Vaig afirmar que al Palau de Justícia s'allibera, per pessetes, pistolers, atracadors i traficants d'estupefaents, i ho ratifico.

Vaig afirmar que al Palau de Justícia tot es compra i tot es ven, i ho ratifico.

Vaig afirmar que la immensa majoria dels funcionaris del Palau de Justícia tenen en els seus calaixos tarifes de tota mena, i ho ratifico.

Vaig afirmar que des del Palau de Justícia es saboteja la República i l'Autonomia, i ho ratifico.

¿Que això disminueix la majestad del Palau? Es cert.
¿Que això és posar a la picota els funcionaris? Es cert.
¿Que això no s'ha de tolerar? Es cert.

Però, no perquè jo ho digui i ho ratifiqui, sinó perquè és veritat que de la Cova d'Alí-Babà se'n diu, per error inexcusable, Palau de Justícia.

Comprenc la indignació del fiscal. El que no entenc és que la llanci contra mi, jugant a Jehovà en el Sinai. Objecte d'ella haurien d'ésser els *funcionaris* que deshonoren la Justícia amb les seves pràctiques, amb les seves prevaricacions, amb les seves concupiscències.

Hi trobaria jo, i amb mi el país tot, una lògica i una ètica. Però, tancar els ulls tenint davant el delictes i el delinqüent, taparse el nas vivint en el llot «jurídic» i les orelles sentint tothora i a costat seu els gemecs i els rences dels que demanen justícia i se n'emporten injustícia i fugen amb la mort a l'ànima, ¿com s'ha de qualificar?

No miri a l'horitzó, senyor fiscal. Miri a l'«entourage» i arribarà a vell processant i proposant penes màximes.

L'ascens de «Don Jovino»

«Don Jovino» va injuriar el Parlament català, va menysprear la llengua catalana. Dos delictes suficients per a motivar la seva destitució fulminant, suposant que de la «conllèvia» hem progressat a la «convivència».

Però, a «Don Jovino» l'han ascendit. En provocar l'incident era jutge de primera instància. Immediatament després i obert ja l'expedient *para depurar responsabilidades*, se'l designà per a cobrir una vacant de magistrat.

Les opinions eren diverses sobre si això volia dir ascens o no. Uns deien que no hi havia ascens perquè «Don Jovino» ja era magistrat. Altres sostenien que hi havia ascens, per les circumstàncies del cas i el moment de cobrir la vacant.

Aquesta disparitat ha commós el president de l'Audiència i l'ha decidit a *cortar por lo sano*. I, per tal d'esviar dubtes, «Don Jovino» ha estat nomenat president de Sala. Això sí que és un ascens i amb tots els ets i uts.

Ni la Justícia podia arribar a menys, ni «Don Jovino» a més. Senyor fiscal: ¿què en farem ara del *prestigio* i del *honor*? El Palau de Justícia és un focus anticatalà, contrarevolucionari. S'imposa el bisturí.

JOAN COMORERA

COMARCALS

La U. S. C. a les comarques gironines

Com havíem anunciat, dissabte i diumenge passats tingueren lloc els actes sindicals a Santa Coloma, Anglès, Oper, Sant Hilari Sacalm, Sant Miquel de Ciadells i Vidreres. En aquests actes prengueren part el company Palau, president del Sindicat Agrari de Sta. Coloma; l'advocat del mateix Sindicat, company Romaguera, Josep Sala, Comorera i Serra i Moret.

En tots els pobles visitats hom fou rebut amb gran entusiasme pels ele-

ments camperols afectes al Sindicat Comarcal, i també pel poble en general.

El company Palau, com a president del Sindicat Agrari, explicà la tasca que ha portat a terme i que es proposa portar d'ara endavant el Sindicat en el que afecta a organització i satisfacció de les aspiracions dels camperols de les comarques gironines.

Romaguera Capella, com a advocat del Sindicat, féu un breu resum de les actuacions judicials en què ha intervingut l'organització sindical en diferents poblacions, totes elles amb resultat satisfactori.

També explicà la necessitat que la Comissió Arbitral que ha de nomenar-se properament per aquell districte estigui integrada per tres vocals obrers del Sindicat, puix que del contrari, si aquest nomenament recau en persones sospitoses seria inútil donar satisfacció a les aspiracions dels camperols.

El company Josep Sala, en totes les seves intervencions tingué interès a fer remarcar el que significa la lluita de classes, la delimitació dels camps polítics, que ha d'ésser inequívocament entre explotats i explotadors. Atacà durament aquells que tenen interès a sembrar el confusióisme polític i la mixtificació que suposa el que hom es digui representant del poble quan la seva actuació és vergonyosament burgesa.

El company Comorera, en el darrer número de JUSTICIA SOCIAL preguntava: «¿Cap a un nou 10 d'agost?». I es referia a l'ambient enrarit que respirem.

En efecte, la mansuetud de la flama República «de treballadors de totes menes», ha consentit la real formació d'una tamborinada presta a esclatar. Arreu d'Espanya es conapira i es desprestigia descaradament contra el minso règim de llibertat que tenim. Les veus ja es senten des del carrer i el poble comença a cloure els punys; però la reacció no vol adonar-se d'aquest perillós gest i fa el seu camí sense prudència, a crits avallotadors.

Es celebren un devassall de mitings on s'ataca violentment la política republicana, titllant-la de despota — tan tova com és! — i malpariant — naturalment — de la República. La premsa, des d'A. B. C. fins al «Heraldo de Quintanar de Abajo», burxa malignament la consciència... i la badoqueria, si no la mala fe, dels seus lectors. Els ciutadans que poden pagar lloguers de 30 duros en endavant, s'esbraven posant penarelles subversives i provocadores als balcons, aprofitant la grotesca festa «del Sagrado Corazón». Uns altres, malparien canallescament des dels fons dels confortables setials de Casino, a mig matí o a mitja tarda, mentre la ciutat, vila o poble remoreja febrilment de treball. Els industrials i comerciants, petits i grossos, es desesperen i maleeixen l'hora que s'implantà el nou règim puix llur esquivada i pèrdua visió sols els deixa atribuir a la República la culpa d'aquest fenomen econòmic mundial que coneixem per «crisi». I per acabar, contempem els revoltants incidents esdevinguts durant la vista pels fets de la «Sanjurjada», on la Justícia suprema i el respecte a la Llei sofriren atacs intolerables, reproduïts joliosament per la premsa de dreta, madrilenya sobretot, i comentats i celebrats amb escreu i corona, que malauradament són encara molts a Espanya.

Tot això, si tan sols fos «marejada» política al vell ús, poc hauria de preocupar-nos. Aleshores — dintre el règim monàrquic — el poble treballador vivia absent de la farsa governant. Ara, ultra el fet de l'existència d'un règim més d'acord amb les nostres conveniències i sentiments, cal no oblidar que s'han aconseguit una sèrie d'apreciables — alguna de transcendental — millores de caràcter econòmic-social, que cal defensar i ampliar. Alerta, doncs, i no confiar-se. Contra nosaltres, socialistes, va la gran i furiosa escamesca. La nostra col·laboració lleial i fecunda a la República, desespera els de la vorera d'enfront, llastimosament barrejats, obrers miserables amb burgesos imperialistes: els dos inseparables extremismes.

Tota la gran família obrera que al cap de la setmana o del mes allarga la mà i cobra un salari, no pot dormir confiada. La reacció prepara la batalla suprema i nosaltres ens juguem ariscadament allò que tothora ha estat i serà principal objecte dels nostres íntims i legítims afanys: el nostre dret a una ciutadania digna i l'establiment d'una nova equitat social que atenuï més humanament les vicissituds econòmiques del nostre viure. Barrem a temps el pas a l'opressor!

J. M. ROIG

El company Comorera, en tots els seus discursos, féu una meravellosa descripció de la doctrina i tàctica de la U. S. C., puntualitzant d'una manera enèrgica la posició d'aquesta respecte la llei provisional de conreus aprovada pel Parlament català i també de la definitiva que s'elaborarà properament. Fou escoltat amb molta atenció i ovacionat llargament.

Els discursos que el company Serra i Moret pronuncià en els pobles de la comarca colomenca són dignes de publicar-se íntegrament. La doctrina, l'emoció, l'experiència, tot harmonitzat en les seves concepcions dels fets i de la vida. Serra i Moret és un home que dona la sensació que ha viscut molt. No hi ha camperol a Catalunya que desconegui a Serra i Moret. Això és el millor elogi que es pot fer al company venerat.

EL CORRESPONSAL

Paper de fumar amb fulla d'alfiler

THANKING

NIALET - Tel. 55828 14768

Pàra IV. 128/130 - BARCELONA

Aquest país nostre pateix de dos mals congènits que en el camp de la política ha fet més mal que una pedregada: la propensió d'ésser l'anti tot, fill de l'anarquisme salvatge injectat durant generacions a les nostres joventuts, i la prulja de voler acondicionar la casa d'altri tot oblidant-se la feina enorme que hi ha per fer a la pròpia. I on aquesta mania té caràcters greus, és en el terreny de les qüestions socials. Qualsevol home que li hagin dit que és un home liberal, es creu amb dret de llançar-se a la conquesta de les masses proletàries perquè el recolzin en les seves ambicions i concupiscències.

Era natural que els homes de l'Esquerra no fossin una excepció en aquesta feinetxa de considerar els treballadors prou ases perquè poguessin passar-se sense uns tals redemptors.

Ens suggereix aquest comentari una conferència donada fa pocs dies per Francesc Canyades al Centre d'Esquerra Republicana del Camp de l'Arpa, on, sota el tema «Els problemes socials a Catalunya» engegà afirmacions ben sucoses quan posa de relleu la conveniència que els homes de l'Esquerra s'enquadrin dintre les organitzacions sindicals, no solament per a enfortir-les i dur a cap una tasca orgànica i constructiva, ans també per a esbandir-ne els pertorbadors i evitar l'increment noctu d'altres partits anomenats de classe. Censura l'actuació partidista en el camp social d'aquesta mena de partits, que han mediatitzat l'obrerisme anglès i han produït el feixisme a Itàlia i Alemanya. L'Esquerra — afegeix el senyor Canyades — es troba en condicions magnífiques per a impulsar l'avenç social, creant organismes que vagin realitzant les aspiracions proletàries, formant una ferma consciència de classe i facilitant l'accés a la direcció de l'economia dels homes i les agrupacions productores.

Costa de creure que un home intel·ligent com creiem que és ara el senyor Canyades, en virtut d'un pla que s'ha proposat amb els seus companys de croada, Clarà, Ramon, Foix i algun altre, sigui capaç d'entabanar babaus predicant allò que no creu. El senyor Canyades sap tan bé com nosaltres que si una veritat s'ha dit al món és aquella llançada per Marx que l'alliberament de la classe obrera ha d'ésser obra dels treballadors mateixos.

Tot el que es vulgui intentar per una política paternalista tan generosa com li sigui possible a aquesta política, són pedaçons al problema obrer que un dia o altre se'n passa la factura corresponent. Sàpiga el senyor Canyades i els seus companys sortits del moviment obrer, que si realment els ha interessat la lluita del proletariat, no és pas desertant-ne que el serviran millor.

Per això els aconsellariem que no es llancessin a afirmacions perilloses fàcils de desmentir, perquè la gent interpretaria en tot el seu ver sentit la causa d'haver caigut en l'hibridisme en el qual s'han sepultat, tota vegada que qui ha de quedar malament han d'ésser ells i no els metgets i botiguers que militen a l'Esquerra.

L'Esquerra ha complert una missió històrica que la burgesia radical havia acomplert a Europa feia més de mig segle, i, encara, perquè en aquest país portem el rellotge una colla d'hores retardat i perquè sempre arribem un parell de trefes després de l'hora assenyalada, el proletariat, per la raó de no tenir un fort partit específic, va ajudar a allò que no podia fer sol i els altres tampoc, el 14 d'abril.

Però és arribada l'hora de precisar les posicions de cadascú un cop la República està en marxa, la qual cosa vol dir que cada grup ha de fer honestament la feina que li pertoca. I la tasca de lluitar pel proletariat és una funció específica de socialistes, comunistes o anarquistes si el sentit comú encara existeix. Podrem discutir i barallar-nos llargament els militants del Bloc, de la F. A. I. o els de la U. S. C. i els treballadors ens podran creure sincers, que és precisament allò que no poden creure dels qui els parlin des de l'altra banda de barricada, per molt generosos i desinteressats que semblin.

Els únics que tenim dret a immiscuir-nos en els problemes sindicals som nosaltres, els que militem en partits, de classe i no es turmenten el senyor Canyades i no qualifiqui lleugerament els partits socialistes, que en la seva lluita contra el feixisme poden haver

pecat de badocs — que ja és pecat greu — com han fet ara comunistes i socialistes i sindicalistes purs a Alemanya, però malgrat tot, són els únics que femelxen els camps de concentració als quals els ha condemnat la barbàrie nazi.

I els militants de l'obrerisme a Catalunya no som pas fets d'una carn diferent a la del proletariat del món. En potència portem ja l'uniforme del concentrat alemany com igualment molts correligionaris del senyor Canyades porten ja l'uniforme d'aquells guardians que ens poden fer fins i tot l'aire irrespirable.

Tinguin cura els republicans de salvar la República dels seus perills i no portin més confusióisme a les fileres del proletariat.

La U. S. C. a l'Ajuntament de Barcelona

Les colònies escolars

Per la premsa diària hom s'ha assabentat de la sortida de les primeres colònies escolars d'enguany, de l'alegria dels petits i la de les famílies, rublerta de l'esperança de passar uns dies millors en plena natura.

El que no s'ha divulgat, però, és l'esperit que les informa, i cal que hom sàpiga que degut als homes de la U. S. C. per primera vegada en reunir als mestres al Palau de Belles Arts per a recordar-los la delicada missió que els encarrega la Comissió de Cultura, se'ls ha recordat, també, la lletra i l'esperit de les lleis laiques de la República, per tal que tota llur actuació en les colònies n'estigui informada.

Així els nostres infants podran notar per primera vegada com es respecta i com s'atén la seva personalitat en ple període formatiu, quan estan sota el patronatge d'un Ajuntament de la República laica.

El Partit Socialista Espanyol en segon lloc dins la Internacional

La Internacional Socialista ha comunicat a l'Executiva del Partit Socialista Obrer Espanyol haver augmentat el nombre de vots que li corresponen en els Congressos internacionals, de set a divuit, a causa del creixement del Partit experimentat en aquests darrers temps. Per la mateixa raó, li corresponen tres delegats a l'Executiu de la Internacional en lloc d'un, i nou delegats a la Conferència, en lloc de tres.

Amb aquest guany el Partit Socialista Espanyol se situa en segon lloc entre els que integren la II Internacional.

El nombre d'afiliats amb què compta avui el P. S. O. E. és de 81.777, contra 73.857 en finalitzar l'any 1932.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA

Corts, 678, 1.ª - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Cooperativa Obrera d'Arts Gràfiques

Impresos comercials
i de Fantasia
Edicions - Relligatges
Llibres ratllats
Cartonatges per a fotografies

Roselló, 84 Tel. 55490
(entre Borrell i Viladomat) Barcelona

Bar Cerveseria "La Polsaguera" "Casa Quimet"

Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes ESMÉRAT servi en tota mena d'aperitius, licors, cafè, xocolata, etc. Estació i sala d'espera de la línia d'Autocars de Martorell "La Polsaguera"

RONDA UNIVERSITAT, 6
TEL. 11726

NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10% mitjançant la presentació del carnet.

Unió Socialista de Catalunya - Federació Socialista Catalana (P. S. O. E.)

Congrés Extraordinari d'Unificació Socialista

Dies 15 i 16 de juliol. - Casa del Poble de Barcelona (Nova S. Francesc, 7)

La unitat socialista

A l'hora mateixa en què, podrit per totes les misèries, s'enfonsa en el llot de la pròpia ignominia aquell sindicalisme que fou un dia una força formidable, arriba pel Socialisme de Catalunya l'hora de la definitiva consagració.

Era l'any 1923, en dies greus i difícils, que un grup de companys del Partit Socialista Obrer, davant la ineficàcia que els vells mètodes havien acusat per difondre entre les masses catalanes el coneixement de les nostres doctrines emancipadores, ens reuníem per crear dins el clos familiar un nou grup de combat. Nosaltres sabíem que la nostra terra no era diferent de les altres i que per fer granar la lleu socialista calia solament conrear-la com a tot arreu.

Amb aquest pensament, amb la simpàtica comprensió de la generalitat dels camarades de l'antiga «Agrupació Socialista» i amb la companyia dels més significats, alçarem una nova tribuna al mig de la plaça pública i de les disputes dels homes. Com que aspiràvem a dirigir una acció de masses i volíem que el nostre nom pogués ésser motiu de cap suspicació, entre tots batejàrem el nou òrgan de lluita amb el nom genèric d'«Unió Socialista», per tal que un dia podés aplegar-nos a tots.

Malauradament, el desbordament terrorista d'anarquistes i governants, en concitar l'esglai i l'horror de la ciutat, va crear l'ambient que esperaven els impunites del vell règim i, tot just començada la feina, es produí el cop d'Estat del 13 de setembre. La crisi que aleshores s'originà en el camp socialista espanyol — igual que havia passat a Itàlia o com avui passa a Alemanya — tingué a casa nostra una trista repercussió. S'iniciaren les polèmiques, però la censura militar ens deixà a nosaltres sense veu per seguir el diàleg. I un dia, un grup de camarades, alguns arribats de poc a Barcelona, mal assabentats de les nostres realitats, i que per la raó dita no podien conèixer el nostre pensament, obrant amb el més noble propòsit però enduts per un falç puritanisme, acordaren la nostra expulsió del P. S. O.

Davant del fet consumat, ens tocava passar en silenci el nostre dolor. Sabíem prou bé — aleshores ho diguérem — que la separació no podia ésser definitiva. Entre homes de bona voluntat, i sols moguts per nobles

afanys, quan s'esvaïssin els equívocs, es restabliria l'harmonia. I a l'hora del retrobament, dins la mateixa casa pairal del Socialisme Internacional, en l'efusió de l'abraçada, quedarien oblidades per sempre les discrepàncies anecdòtiques. La persecució de la dictadura féu aviat impossible el treball de la U. S. C. com organisme legal i els companys s'escamparen per çà i per llà, per lluitar contra la tirania com a franciradors. Uns retornaren a la vella Agrupació o al nou Ateneu, altres ingressaren a la U. G. T., altres es consagraren a l'obra dels comitès ilegals... Sempre, però, d'aleshores ençà, les relacions entre els homes dels dos camps foren no pas simples relacions d'amistat, sinó la total germanor dels que es reconeixien com a membres d'una sola i única família.

Els dubtes que en l'ànima d'algú podien restar sobre la nostra integritat socialista, els dies i les obres — com a la bestreta havíem anunciat — s'encarregaren d'esvaïr-los.

No em cal pas assenyalar la transcendència del Congrés que avui inaugurem. Tots sabem que representa la definitiva incorporació de Catalunya als estols del progrés universal, al costat de tots els pobles d'Espanya on el Socialisme és ja la primera força constructiva. De l'encert i de la magnanimitat dels acords que es prenguin depèn la proximitat d'aquella hora gloriosa en què el nostre poble obrer — alliberat d'humiliants tuteles — es governarà a si mateix i dictarà per tothom humanes lleis d'ennobliment i dignificació.

Ara, en assenyalar amb una blanca monjoia la diada tan plena de prometedors futur, plau-me retre l'homenatge de la meua càlida admiració als nobles companys de la Federació Socialista Catalana que, en redactar els nous Estatuts, han sabut donar la prova més pàlida de comprensió i d'amor als ideals, fent que la nova força prengui altra vegada el nom que un dia tots plegats li vàrem donar: «Unió Socialista de Catalunya.»

El menyspreu de les petites vanitats és el privilegi de l'autèntica grandesa d'ànima. No pot haver-hi entre nosaltres cap mesquí esperit de grupet. És pel major profit de l'ideal col·lectiu que heu sabut escollir el nom. El perill més gran d'avui fóra que algú

pogués creure — com la premsa burgesa insidiosament ha fet córrer — que abandonàvem cap de les posicions ocupades, i que, feta la fusió nostra, uns homes nous pretenguessin aixecar enfront nostre la bandera del socialisme català, i duguessin les zones desorientades de la nostra joventut cap a un nou confusionalisme. De Socialisme només n'hi ha un, el nostre — el de tots plegats —, el que sortirà amb nova ufana del Congrés d'avui.

Abans de la Dictadura — quan queien els homes assassinats pels carrers — lluitàvem plegats contra el monstre que havia d'engolir-nos a tots. Pel 14 d'abril, plegats ens trobàvem altra vegada a la mateixa trinxera. La nostra unanimitat d'aquells moments — davant l'esperit demagògic, la indecisió i la manca de sentit de responsabilitat de certs homes del republicanisme — va servir per consolidar les conquestes de la revolució, per mostrar la nostra capacitat rectora i per fer-nos veure, una vegada més, la nostra identificació ideal.

Res no mancava per consagrar la nostra definitiva germanor. Però —ahir mateix— ens hem trobat encara més aprop, agermanats pel dol, quan queien dos nobles camarades, Llagostera i Gómez, per la fúria vessànica d'uns assassins — malvats o inconscients — al servei de la reacció. En barrejar la nostra sang més estimada — la sang de dues joventuts generoses —, els nostres enemics assenyalen el camí del deure, del sacrifici i del triomf a tots els socialistes de Catalunya. L'arborament entusiasta de les nostres voluntats unides és avui el millor homenatge als germans sacrificats.

R. CAMPALANS

Una altra víctima del feixisme

Ara de poc, la premsa de tot el món ha comentat el suïcidi de la camarada alemanya Toni Pfueif, membre distingit de la fracció socialdemòcrata del Reichstag. De família benestant, la professió del magisteri la posà de ben jove en contacte amb els infants del poble i li féu conèixer les dolors que el poble sofria. Així esdevingué socialista. En produir-se el Parlament hitlerian la votació de la confiança al dictador, hora dolorosa en què nombrosos camarades sucumbiren al terror, sabé ella resistir el seu suïcidi polític. Preferí després llevar-se la vida. Una noble existència — una altra — que desapareix davant l'allau de la barbàrie.

La camarada Pfueif era cosina de la nostra companya Sappell Campalans, a la qual trametem la nostra sentida condolència.

Rectificació

"L'afer del Tostadero"

Empès pel meu insubornable amor a la veritat em veig precisat a rectificar alguns dels conceptes emesos sota la meua signatura en el número passat de JUSTICIA SOCIAL contra el gerent del «Cafè Tostadero». Una informació, la falsedat de la qual després he pogut comprovar, em feia dir certes coses que no s'ajusten exactament a la veritat. Entre elles el que el gerent del Cafè havia maltractat un obrer. En lloc d'això es tracta simplement d'una qüestió purament personal entre l'actual gerent i l'anterior, sense cap caràcter social. Molts dels conceptes d'aquell soít es referien a l'actuació de components del Consell d'Administració que avui ja han deixat de tenir cap intervenció en la Companyia, la qual avui s'esforça a rectificar la funesta actuació d'aquells senyors que motivà les meues línies.

LLUCH

DELS ARTICLES SIGNATS SON RESPONSABLES LLURS AUTORS

Ordre del dia del Congrés

1. Presentació de credencials i constitució del Congrés.
2. Ratificació de l'acord de fusió de la U. S. C. amb la Federació Socialista Catalana del P. S. O. E.
3. Projecte d'Estatuts.
4. Punt de residència i nomenament del C. E.
5. Localitat on haurà de celebrar-se el pròxim Congrés ordinari.
6. Estructuració comarcal interina, als efectes de constitució del C. D.
7. Quotes a pagar.
8. Nomenament de delegat i de subdelegat al Comitè Nacional del P. S. O. E.
9. Eleccions municipals.
10. Proposicions.
11. Clausura del Congrés.

Instruccions

— Els delegats designats hauran d'acreditar llur personalitat mitjançant la respectiva credencial, signada pel Secretari general de la Secció o Agrupació, i, a canvi de la qual, els delegats rebran, en començar el Congrés, una tarjeta especial de Congressista sense la qual no serà permesa a ningú l'entrada al recinte del Congrés.

— Els militants de la U. S. C., del P. S. O. E. i de la U. G. T. podran tenir accés al Congrés contra la presentació del carnet.

— La primera Sessió del Congrés tindrà lloc el dia 15, a les sis de la tarda.

El marge de confiança

A part de moltes causes l'anàlisi de les quals ens portaria lluny del tema d'aquest article, per la raó, que ja ningú no discuteix, de la forma pacífica amb què va tenir lloc la instauració de la República, les esquerres republicanes, concretament l'Esquerra Republicana, no s'han significat per ésser massa fidels al nom que es donaren, i que innegablement han pogut ostentar amb el consentiment de les masses populars.

Fins ara la política dels partits de classe, teòricament els més representatius de la massa, havia d'inclinarse davant d'aquest fet, i limitar-se a garantir la sinceritat i la puresa de la política d'esquerra que volien els obrers. Davant el corrent popular, els socialistes no podien lluitar-se a una crítica mesquina i personal com qual-sevol radical-socialista pel sol fet de saber fer un programa, sinó extreure d'aquesta realitat totes les possibilitats constructives.

No podrà acusar-nos ningú, com a socialistes, d'haver volgut imposar una directriu ni generalment ni parcialment socialista en la política de la República. El dia que desapareguin les hipòtesis jurídiques, la inconsciència dels formulistes i l'amor propi advocades, es veurà que l'esforç de reglamentació social de la República, obra dels socialistes, era l'única cosa interessant des del punt de vista democràtic i popular; l'única base de defensa i consolidació republicana.

Ja sabem, però, que inevitablement es toparia amb aquests egoïsmes republicans; i els socialistes havien de sacrificar-se només per assegurar una directriu general d'esquerra a la República. Sabem que la pretesa existència de dificultats industrials sols s'explota per encobrir apetits inconfessables.

La participació en el Govern ha estat i serà sempre per al socialisme una cosa accidental. Tot el problema consistia en el fet inevitable d'haver-se de servir, en aquesta etapa d'evolució democràtica del socialisme, de les esquerres burgeses, i de donar efectivitat a les iniciatives populars a través de governs d'esquerra. Aquest era i és el veritable compromís i la veritable col·laboració del socialisme; i no hi hauria hagut ni velleïtats obreristes ni política de «chantage» en determinar en cada moment l'ajut a les esquerres democràtiques. Entre els socialistes no hi ha cap federal, cap radical-socialista, cap d'encobrir amb un fals idealisme les concupiscències i els ressentiments personals.

Damunt certs homes d'esquerra amb responsabilitat de govern s'ha sentit la pressió d'una legalitat anacrònica i recalitrant, inadaptable a llurs iniciatives renovadores. I tenint en compte l'ambient i la supervivència de tants interessos il·legítims i bords, és innegable que la transformació i la subversió d'aquesta legalitat no corresponia a l'etapa actual de govern parlamentari.

Aquest fet és cert tant per al Parlament de la República com per al Parlament català. Encara que aquest darrer tingui una característica d'homonogeneïtat d'esquerra, no podrà moure's amb independència fins que l'Estatut pugui ésser implantat inte-

grament. El terme perquè es produïxi una bifurcació definitiva entre la democràcia republicana i el socialisme es troba en el moment en què la lluita per una nova legalitat d'esquerra pugui ésser plantejada sense equívocs i amb absoluta independència. Aquest moment només es produiria en unes noves eleccions generals.

Ha calgut i cal passar per moltes contrarietats, per moltes amargors i per moltes coses repugnants i canallesques d'aquesta etapa de govern republicà. L'única solució d'aquesta crisi d'esquerrisme, però, resideix en el Parlament; i les prerrogatives parlamentàries són, com s'ha pogut veure, el camp de batalla entre dretes i esquerres.

Què faran les esquerres democràtiques a l'hora de la lluita per la legalitat de la revolució? Fins aquest moment no podrà determinar-se res respecte a una confiança que, des del Govern o des del carrer, està dictada per la delicadesa d'unes circumstàncies que no permeten l'opció. Fins aquest moment el socialisme no podrà pronunciar-se respecte a la seva posició definitiva davant la legalitat republicana. Com fins ara, són les masses les que donaran la pauta de l'actitud del socialisme.

Sabem perfectament que una tònica política no la donen ni els programes oportunistes ni les abstraccions doctrinals. Poden continuar jugant a programes i a personalitats i personalismes, els Gordon Ordax; poden anar tramant maniobres electorals i demagògiques, els federals irresponsables; poden sorgir en l'ombra propòsits dissolvents per part dels inadaptables que el despit acosta a la tralció. Són els problemes concrets els que donen el triomf o fan fracassar una política. El que interessa és l'estil i les actituds davant els fets concrets. Aquí i només aquí resideix el fet de l'esquerrisme.

Fins que no arribi l'hora en què la diferència respecte a l'orientació d'esquerra de la República pugui ventilar-se amb normalitat, les actituds estan subordinades als problemes d'ambient: ofensiva de les dretes, ordre públic, dignitat del poder civil, ara com ara.

Seria criminal posar entrebanca, intercalar gelosies de partit i regatejar l'ajut a l'hora d'una política precària d'esquerra, que sols pot reforçar-se amb adhesions incondicionals.

No cal discutir la conveniència de recolzar l'actual situació i de col·laborar-hi de la manera que sigui. S'impone per la insolència de les dretes i per la inconsciència de molts republicans. És al terme legal d'aquesta talla.

RAMON JOVÉ BRUFÀU

"NO S'HA DE PREGUNTAR: ¿ETS ASSALARIAT?, SINO ¿ETS SOCIALISTA? REDUINT ALS ASSALARIATS, EL SOCIALISME ES INCAPAC DE VENCER. COMPRES PER LA MASSA DEL POBLE QUE TREBALLA I PER L'ARISTOCRACIA MORAL I INTEL·LECTUAL DE LA NACIÓ, LA SEVA VICTÒRIA ES SEGURA.

W. LIEBNECHT

MARIA ARTIACH

Una Maria diferent

Paquet
200grs.,
UNA
PESETA

Aliment
poderós,
torrat
perfecte

LA BONA GALETA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Trimestre. . . 2'50 ptes.
 Semestre. . . 4'50 "
 Any . . . . . 8'00 "

JUSTICIA SOCIAL

Redaccio i Administració:
 Portaferrissa, 30, pral.
 Telèfon núm. 22442
 B A R C E L O N A

Maniobres feixistes

Els diaris han publicat que un parell d'estafadors, naturalment monàrquics, anaven per les cases dels reaccionaris, especialment comerciants, i recollien diners per a un suposat moviment de dret. No ens sap greu que els senyors reaccionaris hagin sortit estafats; al contrari: encara ens dol que els quedin diners per ajudar un moviment de debò ja el cas es presenta.

El cas greu, però — tot i ésser-ho —, no és el dels estafadors, sinó el dels altres. Que uns vius s'aprofitin de la candidesa d'uns il·lusionats, fins a cert punt és passador; però que uns ciutadans que passen per honrats, donin diners per a un cop monàrquic — simulat o real —, i que arribin a cotitzar un total d'unes cinc mil pessetes a Palma sol, això hauria de preocupar les autoritats.

Per la nostra banda, castigariem més els enemics del poble que volien finançar aquest alçament que no pas els vulgars estafadors — encara que també fossin monàrquics. A hores d'ara, ja haurien d'haver estat ocupades o reconstruïdes les llistes d'aquests comerciants, feixistes en gèrmens, i tots ells haurien de trobar-se entre reixes.

Es clar que no faran aquesta obra de defensa republicana al Palau de Justícia (?) de Barcelona, dominat encara pels "Don Jovinos" de tota mena.

Curset d'Economia

Vuitena lliçó: Dia 17 de juliol
 Dilluns vinent, dia 17, a dos quarts de vuit del vespre, el company Ruiz Ponseti donarà la vuitena lliçó del curset d'Economia organitzat per la Joventut Socialista de Catalunya, tractant d'«El problema de l'or».

Penya U. S. C. d'Escacs

La Junta Directiva es complau a invitar tots els companys escaquistes a la tercera sessió de partides comentades que tindran lloc demà, diumenge, a dos quarts de sis, al nostre estatge, Portaferrissa, 30, pral., que anirà a càrrec del Club d'Escacs Ibèria.

Una crida d'Henri Barbusse Contra el feixisme i la guerra

Henri Barbusse, l'escriptor revolucionari francès, director de «Mond», es troba a Madrid on ha anat, junt amb els camarades Wilkinson i Lord Mayer, del partit laborista anglès, per tal d'entrevistar-se amb el Comitè espanyol contra el feixisme i prendre part en alguns actes. Tot just arribat a Madrid, ha llurat al nostre estimat confrere «El Socialista» aquest article que JUSTICIA SOCIAL s'honora a oferir-lo als treballadors catalans:

Abans que res, he de dir que concedeixo una importància enorme a l'adhesió que els nostres camarades socialistes donin al nostre moviment contra la guerra i el feixisme. És una de les condicions que em semblen indispensables, tant en els països que actualment són víctimes del feixisme com en aquells sobre els quals plana com una amenaça — i entre aquests figura, naturalment, França —. És absolutament necessari que la classe obrera es trobi unida per a aquesta lluita i que a aquesta unitat per al combat incorpori àdhuc els elements sans de les classes mitjanes i dels intel·lectuals, per bé que sense deixar de conservar el predomini, puix és la classe obrera la que haurà de portar a fons la batalla.

No hi ha cap altre mitjà d'oposar una barrera prou forta a l'onada feixista que pren formes distintes segons el país i el moment. Però sota l'una o l'altra forma, el feixisme constitueix l'esforç suprem del capitalisme per a conservar la seva posició i els seus privilegis actuals. Esforç artificial, naturalment, basat en la violència per una banda i per l'altra en l'engany, en les promeses que ofereixen a una part de la població — especialment a la classe mitjana —, avantatges que el capitalisme és incapaç d'assegurar-li. Crec fermament que aquesta ofensiva s'organitza actualment arreu; que lluitem contra un moviment generalitzat de la reacció, que adopta formes diverses, segons els països; però sempre sobre les mateixes bases: un atac sistemàtic a la classe obrera amb un fi de conservació social.

Això que dic del feixisme s'aplica igualment a la qüestió de la guerra imperialista, doncs resulta impossible separar feixisme i guerra, puix les dues són manifestacions supremes de les oligarquies que detenten encara, directa o indirectament, bona part de les palanques de comandament i dels mitjans d'acció.

Davant aquesta situació anglosos, hem organitzat, un grup d'amics i jo, amplis moviments de lluita contra el feixisme i la guerra. I ens és imprescindible que els obrers socialistes, que tots els proletaris, pertanyin al partit que pertanyin i àdhuc els que encara no estan organitzats, uneixin llur esforç amb el nostre. Per aquesta raó la nostra vida és alhora la més fraternal i la més apremiant.

Hem començat ja a sentar les bases d'aquesta unió efectiva de tots els treballadors en el pla realista de la lluita contra la guerra i contra el feixisme, sobre el terreny social. Posem tot el nostre interès i el nostre compte a que en els nostres Comitès de lluita, que són ja molt nombrosos — sols a França ja n'hi han més de 800 — treballin plegats socialistes, comunistes, sindicalistes de diversa significació i àdhuc autònoms. Aquests elements treballen junts amb gran entusiasme en tots els nostres Comitès. I això, de fet, constitueix el major front únic

que s'hagi realitzat d'ençà l'esclisió entre socialistes i comunistes.

Aquesta mateixa diversitat queda replexada en el nostre Comitè mundial, organisme central, en el qual jo figure al costat del Secretari d'Antics Combats revolucionaris, Guy Jerram; de la senyora Duchens, presidenta de la Lliga de Dones per a la pau i la llibertat, i de Francis Jordan, el famós arquitecte.

El Secretari administratiu del nostre Comitè Central és un socialista: Mallart. El nostre delegat per a la propaganda, també és socialista: Thurrotte. Lord Marley, socialista, que es troba amb mi a Madrid en aquests moments, és el cap de la missió que enviem a l'Extrem Orient per tal d'organitzar un Congrés que sigui una rèplica asiàtica del d'Amsterdam. I a totes les reunions de propaganda que organitzem, enviem sempre un orador socialista al costat dels de les altres tendències tàctiques. Adhuc s'esdevé tan sovint que sols hi hagi oradors socialistes.

S'ha dit que el nostre moviment d'Amsterdam era purament comunista. Això és del tot inexacte. Tampoc mai no hem atacat els camarades socialistes per llur doctrina, doncs és exactament la mateixa que especifica el manifest d'Amsterdam, carta del nostre moviment. Hem censurat, això sí, conductes individuals i sempre en la mesura que els homes, els caps responsables, han posat llurs actes en contradicció amb llur doctrina.

Des de les columnes d'«El Socialista» vull parlar als obrers socialistes d'Espanya, manuals o intel·lectuals, per demanar-los que uneixin llur esforç al nostre, que ajudin amb simpatia activa el nostre moviment de lluita, tan clar i tan net en els seus objectius. Saludo fraternalment els obrers i els treballadors intel·lectuals socialistes d'Espanya i els demano, davant els greus i amenaçadors esdeveniments mundials, que vinguin a engruixir els rengles del nostre moviment de lluita contra la guerra i el feixisme. Tenen un lloc assenyalat en el gran combat!

HENRI BARBUSSE
 Madrid, 11 juliol 1933.

Aplec socialista a Corcó

El 3 de setembre d'enguany tindrà lloc al bellíssim poble de Corcó, l'aplec comarcal que les organitzacions socialistes, sindicals i cooperatives de la plana de Vic, del Montseny i la Maresma realitzaran cada any. D'aquestes comarques es pot dir que no hi mancarà cap Secció i que seran a milers els companys que es traslladaran aquell dia a Corcó per tal de realitzar una ressonant afirmació de la força del Socialisme a Catalunya.

Són també molts els companys de Barcelona que han expressat llur desig d'assistir a dit aplec i s'han iniciat ja gestions per tal de contractar diversos autobusos per traslladar els companys que amb llurs famílies vulguin traslladar-se a Corcó en aquella data.

Setmanalment anirem donant detalls de l'organització d'aquest gran acte.

Important reunió a Empúries

Per tal de tractar del problema agrari de la U. S. C., diumenge, dia 23, tindrà lloc a Castelló d'Empúries una reunió de tots els Sindicats Agrícoles de l'Alt Empordà, en la qual parlaran de la situació del problema agrari un delegat de cada Sindicat i resumirà i presentarà les conclusions el nostre company Comorera.

Secció Barcelona vella

Dilluns, dia 17, a dos quarts de vuit del vespre. Reunió del C. D.

Un manifest de la U. S. C.

En el moment de tancar aquesta edició, el C. E. de la U. S. C. acaba de redactar un enèrgic manifest adreçat als treballadors catalans amb motiu dels recents assassinats de camarades nostres.

En la pròxima edició donarem el text íntegre del manifest.

Restaurant Versailles

Plaça Universitat, 8
 Telèfon 15541

Servei de Coberts des de Ptes. 3'50

Servei la a Carta a preus reduïts.

Unió Socialista de Catalunya

Emissió de 200.000 Ptes.

en bons de quatre sèries per a la creació de

"TREBALL", DIARI DE LA U. S. C.

Complimentant l'acord del II Congrés General de la U. S. C., el Comitè Executiu, previ l'informe de la Comitè de Premsa nomenat pel Congrés, ha decidit llançar als seus militants i simpatitzants una emissió de 200.000 ptes. representades per 3.600 bons dividits en les quatre següents sèries:

Sèrie A:	2.000 bons de 25' -	50.000 Ptes.
Sèrie B:	1.000 bons de 50' -	50.000 "
Sèrie C:	500 bons de 100' -	50.000 "
Sèrie D:	100 bons de 500' -	50.000 "
TOTAL:		200.000 Ptes.

Aquesta Emissió s'efectua sota les següents condicions:

1. El Comitè de Premsa de la Unió Socialista de Catalunya destinarà l'import de l'emissió a la publicació d'un diari socialista en les condicions i característiques acordades pel Congrés de la U. S. C.
2. Els Bons no devengaran interès fixe. Això no obstant, el Congrés de la U. S. C. podrà destinar, a proposta del Comitè de Premsa, una part dels excedents que resultin del balanç del diari, a pagament d'interessos al capital en circulació, a base d'un tipus que no podrà ésser mai superior al 5%.
3. L'amortització d'aquest emprèstit es farà dintre un terme de vint anys, a comptar des del dia primer de gener de mil nou cents quaranta. La quantitat a amortitzar cada any serà distribuïda proporcionalment entre les quatre sèries.

La subscripció s'obrirà el dia 16 en els següents llocs:
Portaferrissa, 30, pral.
i a tots les Seccions de la U. S. C.

Cooperativa Obrera d'Arts Gràfiques Rosselló, 84 - Tel. 35490 - BARCELONA